

Nekega dné gresta dva hudobna dečka v gozd jagode nabirat. Pa pride k njima lep deček in ju vpraša: „Kaj delata? Dajta meni malo jagod, jaz sem tako lačen.“

A onadva odvrneta: „Nič ne delava, pa tudi tebi ničesar ne dava.“

„Dobro; torej naj vama delo tudi nič ne koristi.“ In deček izgine. Bil je božji Sin Jezus.

Odslej pa nima jagoda nobenega božjega blagoslova, in človek se jih nikdar ne nasiti.

Tako škodo provzroči vsemu človeštvu hudobna dvojica.

Rožica, zakaj si vela?

Rožica, zakaj si vela?
Saj si včeraj še cvetela,
Se ponosno košatila,
O, zakaj si cvet zgubila?

Kdo ti zgodnjo smrt provzročil,
Od vrstnic te tvojih ločil?
Véla, o povej, cvetlica!
Predno sprejme te zemljica.

Te je slana osmodila?
Te soparica zvenila?
Ti vihar je vzal lepoto,
Vzel vonjavo, vzal brhkoto?

„Ni me osmodila slana,
Nisem s parom jaz ožgana,
Ni mi vzal vihar lepote,
Ne vonjave, ne brhkote.“

Kakšno tvoje je obličje,
Kakšno perjiče, grmičje?
Vse prežalostno razpada,
Da bi oživela — proč je nada!

„Črv mi je zamoril lice,
Ko spodjél mi korenice,
Mi oropal kinč je cvetni
Rožici preveč prevzetni.“

„Čujte ubogo me cvetlico,
Dobro pomnite resnico:
Kdor po koncu glavo nosi,
Sam ponižanja si prosi.

Radoslav.

